

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milady Haplové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně **O. H.**, zastoupené JUDr. Stanislavem Pokorným, advokátem, se sídlem Mánesova 53, Praha 2 proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2004, č. j. OAM-3206/VL-10-08-2004, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 64 Az 207/2004, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 5. 2005, č. j. 64 Az 207/2004 - 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Stanislava Pokorného **se u r č u j e** částkou 2558,50 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 11. 2004, č. j. OAM-3206/VL-10-08-2004, byla zamítnuta žádost žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) o udělení azylu na území České republiky jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění účinném do 12. 10. 2005 (nyní § 16 odst. 2 zákona o azylu – pozn. soudu). Podle tohoto ustanovení se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná v případě, že žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve. Žalovaný uvedl, že žalobkyně vstoupila na území České republiky dne 22. 3. 2004

a prokázala se cestovním dokladem Ukrajiny a turistickým vízem na osmnáct dnů. Po ukončení platnosti víza zde pobývala nelegálně a žádným způsobem si pobyt v České republice neupravila. Dne 27. 10. 2004 bylo žalobkyni uděleno správní vyhoštění na tři roky a poté požádala o udělení azylu. Žalovaný uvedl, že ačkoliv se žalobkyně mohla na území České republiky volně pohybovat, nevyužila možnosti požádat o udělení azylu a žádost podala teprve až byla potrestána za nelegální pobyt v České republice. Důvody pro které stěžovatelka nepožádala o udělení azylu již dříve byly subjektivního rázu, skutečnosti uvedené v žádosti o udělení azylu byly žalobkyni známy již předtím a proto žalovaný uvedl, že jí v podání žádosti o udělení azylu nebránily žádné objektivní okolnosti. Proto byly podle žalovaného naplněny podmínky pro zamítnutí žádosti o udělení azylu podle výše uvedeného ustanovení.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 5. 2005, č. j. 64 Az 207/2004 - 16, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí. Podle soudu je jednoznačné, že žalobkyně požádala o udělení azylu až v době, kdy jí bylo uděleno správní vyhoštění. Nebylo prokázáno, že by žalobkyně splňovala některou z podmínek pro udělení azylu, neboť její snahou byla pouze legalizace pobytu po vydání správního vyhoštění. Podle soudu žalovaný nepochybil, když zamítl žádost žalobkyně jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Soud uvedl, že za této situace bylo irelevantní posuzování důvodů pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu. Soud dále uvedl, že žalobkyně měla možnost se vyjádřit před vydáním rozhodnutí k podkladům, příp. navrhnout jejich doplnění; pohovor byl veden za účasti tlumočnice z jazyka ruského. Námitky žalobce směřující do správního řízení byly podle soudu zcela obecné; soud však nad rámce konstatoval, že žalovaný si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a z odůvodnění jeho rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na jejichž základě rozhodoval. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a ustanoveným zástupcem ve lhůtě doplněné kasační stížnosti stěžovatelka namítla důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., neboť podle jejího názoru došlo k nesprávnému posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle žalobkyně byl jediným a podstatným důvodem její žádosti o udělení azylu skutečnost, že byla v zemi původu sexuálně obtěžována svým nadřízeným, nemohla sehnat práci a chce legalizovat svůj pobyt v České republice. Dále stěžovatelka v obecné rovině namítla porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 47 správního řádu účinného do 31. 12. 2005 a odkázala na čl. 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Stěžovatelka navrhla, aby rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 5. 2005, č. j. 64 Az 207/2004 - 16, byl zrušen, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádala soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti pak žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila v průběhu řízení o udělení azylu, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že lze předpokládat, že osoba pronásledovaná v zemi původu podá zákonem předpokládaným způsobem žádost o udělení azylu bezprostředně poté, co se ocitne na území státu, kde je taková žádost možná; stěžovatelka však takto nepostupovala. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvod kasační stížnosti je vymezen v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jedná se tedy o tvrzenou nezákonnost rozhodnutí krajského soudu z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatelka je přesvědčena, že jí měl být udělen azyl, neboť byla v zemi původu sexuálně obtěžována nadřízeným v zaměstnání, nemohla sehnat práci a nyní se snaží legalizovat pobyt v České republice. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že – jak správně uvedl žalovaný i krajský soud – rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu vylučuje možnost posuzovat podmínky pro udělení azylu podle § 12 či § 14 zákona o azylu. Rozhodnutí podle § 16 zákona o azylu znamená, že nastoupí některý v tomto ustanovení předpokládaný důvod, proč se žalovaný žádostí o udělení azylu nemůže vůbec meritorně zabývat. Žádost žalobkyně o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neboť žalobkyně požádala o azyl v situaci, kdy jí bylo uděleno správní vyhoštění, ačkoliv mohla žádost o udělení azylu podat i dříve. Byl tedy dán důvod pro zamítnutí žádosti o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu (nyní srov. § 16 odst. 2 zákona o azylu – pozn. soudu); proto nebylo na místě vůbec zkoumat důvody žalobkyně pro udělení azylu podle § 12 či důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu ani rozhodovat o existenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud v souladu s názorem krajského soudu dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, když za výše uvedené situace žádost žalobkyně o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou; tvrzení stěžovatelky v kasační stížnosti o jejích důvodech pro udělení azylu tedy nejsou právně relevantní. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto není dán.

Dalším důvodem kasační stížnosti stěžovatelky byl důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Tento důvod kasační stížnosti stěžovatelka uvedla pouze v obecné rovině a ani v doplnění kasační stížnosti, k němuž byla soudem vyvána, neuvedla konkrétní skutečnosti, v nichž porušení procesních předpisů v řízení o udělení azylu spatřuje. V pouhé citaci ustanovení správního řádu nebo mezinárodněprávního dokumentu však nelze spatřovat řádně uplatněný důvod kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud nemohl na základě důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. napadené rozhodnutí přezkoumat.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovatelce byl pro toto řízení před soudem ustanoven soudem zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – první poradou s klientkou včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 7. 12. 2005 a 2 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů; celkem tedy odměna advokáta činí 2150 Kč. Protože advokát soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 408,50 Kč, odměna advokáta navýšená o daň tedy činí celkem 2558,50 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu